

ли за цѣлъ день и за цѣла нощъ. Въ това село, гдето побѣгнала жената, се намиралъ руски охранителенъ патрулъ отъ 12 конника; като узнали за появата на башибозуцитѣ, тѣ съ бързъ бѣгъ се притичватъ въ помощъ на женитѣ.

Рускитѣ конници пристигнали точно на посоченото мѣсто — въ училището — и намѣрили на двора шесть убити башибозуци съ прерѣзани гърла, а други съвършено пияни башибозуци блуждаели изъ разнитѣ дворища, падащи всѣка минута на земята. Тѣ даже не забележали пристигналитѣ руски конници и били всички избити. Оказало се, че следъ като башибозуцитѣ препили, десетъ отъ тѣхъ се валяли на пода въ помѣщението, а шесть лежали на двора на различни мѣста, всѣки отдѣлно. Тогава петъ жени предпазливо се приближили къмъ лежащитѣ на двора, извлѣкли ятаганитѣ отъ ножницитѣ имъ и ги заклали. Ни единъ звукъ не билъ чутъ. А следъ това другитѣ жени, съ ятагани въ ржце, предпазливо влѣзли въ помѣщението гдето лежали десетъ човѣка: и щомъ нанесли ударъ на първия, той се пробудилъ, изправилъ се на крака и извикалъ. Неговиятъ викъ разбудилъ останалитѣ. Всички съ виковете изскочили къмъ изхода на двора. А женитѣ веднага изчезнали и се скрили въ потайни мѣста съ надежда, че изпратената жена ще призове помощъ. И когато видѣли пристигналитѣ, излѣзли изъ засадитѣ и разправили всичко.

Явно е, че презъ онова кърваво време, въ обратната всички вземаха участие; има истински патриоти, чиито имена сж достойно записани въ отечественната история, която вѣчно ще служи за примѣръ и назидание на грядущото поколѣние.

* * *

Спомняйки си за боевото минало, бихъ желалъ да запечатамъ въ страницитѣ на тоя сборникъ — като едно рѣдко, чудно явление — истинския фактъ на една моя четирикратна среща на бойното поле съ единъ и сжщъ турски офицеръ, на име Бекеръ-бей, въ време на войната, и то — презъ четири различни времена.

Първа среща. Въ 1876 година, въ Сърбия, въ време на Сръбско-турската война, бѣхъ зачисленъ въ конния